

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/225/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5725200892
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Bebčák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5725200892.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Bebčáka, členiek senátu JUDr. Martyiny Nemravovej a JUDr. Miroslavy Korbašovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, dieťa zverené do spoločnej náhradnej osobnej starostlivosti manželom: D. C., nar. XX.XX.XXXX, a E. C., nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom F. XXXX/XX, XXX XX G. – A., dieťa zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce sociálnych vecí a rodiny Martin, Novomeského 4, 036 01 Martin, dieťa rodičov: matka H. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. B. XXXX/X, XXX XX J., t. č. bytom K. B. XXXX, E., a otec A. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. G. XXXX/XX, XXX XX G., v konaní o návrhu otca na zníženie výživného na maloleté dieťa, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 17P/41/2025-92 zo dňa 28. mája 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17P/41/2025-92 zo dňa 28. mája 2025
p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že: I. Súd návrh otca na zníženie vyživovacej povinnosti voči maloletému A. B. C., nar. XX.X.XXXX zamietal. II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení poukázal okresný súd na návrh, ktorým otec žiadal, aby súd rozhodol o znížení jeho vyživovacej povinnosti voči maloletému A. B. na sumu 100,- €. Uviedol, že maloletý bol zverení do náhradnej osobnej starostlivosti D. C. a E. C. a v tomto rozsudku bol otec zaviazaný platiť výživné vo výške 300,- € mesačne. Súd vychádzal z jeho príjmu u zamestnávateľa ZSSK a. s., ktorý v tom čase predstavoval 2.400,- € mesačne. Otec uviedol, že má ďalšie vyživovacie povinnosti voči svojim maloletým deťom H. a H., kde platí 280,- € mesačne. Zdôraznil, že v dôsledku zdravotného stavu je od 13.1.2025 PN s nárokom na nemocenskú dávku 40,97967500 € na deň. Z toho dôvodu, že od poslednej úpravy výživného došlo k zásadnej zmene pomerov na strane otca, žiadal zníženie vyživovacej povinnosti voči maloletému A. B..

3. Z rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 13P/68/2023 zo dňa 15.2.2024 okresný súd zistil, že maloletý A. B. bol zverení do spoločnej náhradnej starostlivosti manželom D. C. a E. C. a otcovi bola určená vyživovacia povinnosť voči maloletému A. B. v sume 300,- € mesačne. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn.14CoP/144/2024 rozsudok Okresného súdu Martin potvrdil. Z rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 9P/199/2022 zo dňa 7.10.2024 okresný súd zistil, že týmto rozsudkom bola schválená rodičovská dohoda, kde sa otec okrem iného zaviazal platiť výživné na maloletého H. 130,- € a na maloletú H. 130,- €.

4. Po vykonanom dokazovaní okresný súd uviedol, že otec svoj návrh na zníženie vyživovacej povinnosti odôvodnil tým, že od 13.1.2025 je PN. Na pojednávaní argumentoval tým, že hoci PN skončila v máji 2025, tak nebol zaradený na svoju pôvodnú prácu, ale musel čerpať nútenú dovolenku z dôvodu prehodnotenia jeho zdravotného stavu. Tiež argumentoval, že pôvodne určená výška výživného bola podľa jeho názoru určená nesprávne. Okresný súd uviedol, že vyživovacia povinnosť otca voči maloletému A. bola určená na sumu 300,- € rozsudkom, ktorý bol podrobený prieskumu v rámci odvolacieho konania, a aj výrok o výživnom bol odvolacím súdom potvrdený, teda nadobudol právoplatnosť, a preto v rámci tohto konania už nie je priestor na ďalšie zdôvodňovanie. Takto právoplatne určenú výšku výživného je možné zmeniť, ak nastane zmena pomerov, ku ktorej môže dôjsť na strane ktoréhokoľvek účastníka. I napriek tomu, že zákon priamo neuvádza a nevyžaduje, aby išlo o podstatnú zmenu okolností, vzhľadom na relevantnosť inštitútu výživného, ako i na konštrukciu okolností zmeny pomerov ako výnimky zo zásady res iudicata, teda nezmeniteľnosti súdnych rozhodnutí smerujúcej k právnej istote, je žiaduce, aby k vydaniu nového rozhodnutia došlo len vtedy, ak ide o zmenu závažnejšieho charakteru. Nie je prípustné, aby boli právoplatné súdne rozhodnutia menené a aby sa do ich obsahu zasahovalo len pre nepodstatnú zmenu pomerov. Vyživovacia povinnosť otca voči maloletému A. vo výške 300,- € bola stanovená rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 17P/68/2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14CoP/144/2024, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 20.3.2025. V aktuálnej veci okresný súd rozhodoval dňa 28.5.2025, teda po o niečo málo dlhšej dobe ako dva mesiace. Návrh otca na zníženie výživného bol podaný 25.3.2025, teda len 5 dní potom ako nadobudol právoplatnosť skorší rozsudok o výživnom. Za tak krátku dobu, kedy bolo prvotne určené výživné, nedošlo na strane maloletého dieťaťa k žiadnej zásadnej zmene pomerov. Na strane otca tiež nedošlo k žiadnej zásadnej zmene pomerov. Otec síce argumentoval skutočnosťou, že v dôsledku svojho zdravotného stavu bol od 13.1.2025 PN, avšak okresný súd v rámci dokazovania vyžiadal správu od zamestnávateľa otca, z ktorej vyplýva, že otec bol PN od 14.1.2025 do 5.5.2025 a po mimoriadnom posúdení zdravotného stavu zo dňa 14.5.2025 je zdravotne spôsobilý pre výkon pracovnej pozície rušňovodič, z uvedeného dôvodu pracovné zaradenie zamestnanca (otca) zostáva nezmenené, bez zmeny podstatných náležitostí pracovnej zmluvy.

5. Vzhľadom na túto skutočnosť je podľa okresného súdu zrejmé, že aj príjem otca zostáva stále rovnaký, lebo nedošlo k zmene pracovnej zmluvy, otec je zaradený na pôvodnú pracovnú pozíciu, ktorú vykonával, a k žiadnej zmene pomerov na jeho strane nedošlo. Vo vzťahu k ďalšej argumentácii otca, že má ešte dve ďalšie vyživovacie povinnosti okresný súd zdôraznil, že táto skutočnosť existovala už v čase pôvodného rozhodnutia súdu o vyživovacej povinnosti otca. Keďže žiadna podstatná zmena pomerov na strane otca nenastala, okresný súd návrh otca na zníženie jeho vyživovacej povinnosti voči maloletému A. zamietol. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku podal otec odvolanie, v ktorom namietal, že počas súdnych konaní došlo k závažným pochybeniam zo strany sudkyne, a preto žiadal o zrušenie rozsudku 17P/41/2025. Uviedol, že existujú skutočnosti, pre ktoré by jej rozhodnutia mali byť zrušené. Na poslednom pojednávaní dňa 07.05.2025 požiadal sudkyňu, že by si chcel vytvoriť vlastný zvukový záznam z pojednávania, na čo mu povedala, že si ho nemôže spraviť, čo neodôvodnila, a následne povedala, aby jej odovzdal telefón a všetky záznamové zariadenia. Doteraz nedostal zvukovú nahrávku z pojednávania. Poukázal na svoje majetkové pomery a znížený príjem počas PN a namietal, že prvotné rozhodnutie nebolo správne a že výška výživného nebola nastavená dobre. V predošlom rozhodnutí súd určil výživné z príjmu presahujúceho 2400,- €, čo je nesprávne, pretože výživné sa má určovať z čistej mzdy. Nesprávne je v rozhodnutí 13P/68/2023 popísaný výpočet vyživovacej povinnosti H. I. k A. B. C. pričom sudkyňa tiež vychádzala z hrubého príjmu a pri rozdieli približne 580 € v hrubom mu určila výživné vo výške 300 € a H. I. 100 €, čo je nepomer a tým zvýhodnila H. I.. Na internete našiel tabuľku, podľa ktorej by mal platiť 13 % z čistej mesačnej mzdy a H. I. 16 % z čistej mesačnej mzdy. Ďalej nebolo zdôvodnené, na čo potrebuje syn A. B. C. tak veľa peňazí na výživnom (300 € výživné, od H. I. 100 € a prídavky 60 €, čo je 460 €). V rozhodnutí 17P/41/2025 sudkyňa napísala aký mal príjem za rok 2024 (priemerný vymeriavací základ za rok 2024 je 2229,05 €), čo vôbec nebolo objektívne, keďže predložil reálne príjmy do konca apríla a ona sa zaoberala tým, koľko zarábala v roku 2024 a neprihliadla na to, že jeho príjem sa znížil, keď bol na PN. Za posledných 12 mesiacov mal priemerný príjem v čistom 1422,66 €. H. I. podľa sudkyne preukázala príjem 1200 € (asi v hrubom čo je 932.86 € v čistom), čiže sa jej príjem zvýšil, pričom pracuje

v Nemecku, a preto žiadal, aby bolo vyčíslené výživné podľa minimálnej mzdy v Nemecku. Sudkyňa je proti nemu zaujatá, jeho návrhy neguje a tento proces nebol objektívny, férový a spravodlivý.

7. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že odporúča odvolaciemu orgánu potvrdiť rozsudok, ktorým súd zamietol návrh otca na zníženie vyživovacej povinnosti voči mal. dieťaťu.

8. Stará matka vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že z dôvodu osobnej povahy v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka ako dotknutá osoba neudelila súhlas s nahrávaním jej prejavu. Poukázala na nezrovnalosti vyhlásenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch, k sume 24 000 € uviedla, že tieto peňažné prostriedky sú určené na vyplatenie hypotéky, ktoré mal A. C. požičané na kúpu pozemku, ktorý neskôr predal. Peniaze mu poukázala na účet dňa 30.1.2024. Žiadala doložiť do spisu doklad o vyplatení hypotéky, doklad o zakúpení automobilu značky Opel, doklady o účelovom spojení dvoch hypoték do jednej, aby na pohľad zväčšil svoj dlh kvôli svojej vyživovacej povinnosti. Ďalej žiadala doložiť zmluvu s Reality Center o prenájme bytu a jeho spravovaní. Vyjadrila sa aj k účelovej rodičovskej dohode medzi A. C. a H. C. o dobrovoľnom zvýšení výživného na maloletého H. a H. napriek tomu, že v tom čase už mal určenú vyživovaciu povinnosť voči A. C. v sume € 300.

9. Otec v doplnení odvolania uviedol, že zo zvukovej nahrávky z pojednávania vyplýva, že H. I. si uvádzala náklady ako internet a jemu sudkyňa poslala dokument na vyplnenie nákladov, kde neboli žiadne takéto možnosti, len základné veci ako bývanie, električka, plyn. Sudkyňa si vyberá veci ako sa jej hodia a H. I. sa takto snaží pomáhať a zvýhodňovať ju. Sudkyňa v rozhodnutí 17P/41/2025 uviedla, že za prenájom bytu dostával 580,- € pričom preukazoval, že mal dohodu s Reality center a dostával 312,- €. Lustráciu v bankách tiež považuje za zaujatú, nakoľko ju sudkyňa urobila len jemu a nie aj H. I.. Postoje a prístup súdu sú veľmi nespravodlivé, zaujaté a prihlada sa len na to ako sú všetci chudáčikovia (jeho rodičia, syn A. C., H. I.). Rodičia mu ukradli 30000,- € a to nikoho nezaujíma. Jeho príjmy sú za mesiac cca 1400,- € a teda 300,- € výživné na A. B. C. nebolo správne. Preto žiada o zrušenie rozsudkov 13P/68/2023 a 17P/41/2025, lebo nebolo dostatočne preukázané, že A. B. C. má byť v náhradnej starostlivosti a žiada súdnoznalecké dokazovanie z odboru psychiatrie.

10. Matka vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že vyvracia názor a mylné domnienky otca, že má vysoké príjmy v krajine, v ktorej nežije, ale vykonáva zárobkovú činnosť cez slovenskú živnosť. Jej mesačný príjem je realizovaný na dvojmesačné turnusy, čo po splnení všetkých podmienok v realite znamená 1150 eur mesačne. Zároveň musí byť zaistená na 2 alebo 3 mesiace vopred, pretože odvádza dane a odvody do sociálneho systému. Čakacia doba na nového klienta môže byť v rozmedzí 1 alebo 2 mesiace, čo jej neovplyvniteľný faktor. Rozhodnutie okresného súdu v danej veci pokladá za správne.

11. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP) po zistení, že odvolanie podal oprávnený účastník konania (§ 7 CMP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 65 CMP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 2 ods. 1 CMP) rozsudok okresného súdu v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

12. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

13. K odvolacím námietkam otca smerujúcim do ustálenia skutkového stavu čo do zmeny pomerov oproti predchádzajúcemu rozhodnutiu a s tým súvisiaceho spochybnenia vyhodnotenia vykonaného dokazovania, odvolací súd pripomína, že hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

14. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil, vec právne posúdil a svoje rozhodnutie odôvodnil. Odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané otcom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

15. Podľa ust. § 78 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

16. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu dospel k záveru, že odvolanie otca nemožno vyhodnotiť ako dôvodné. Otec v podanom odvolaní zotrval na tvrdení o nesprávnom určení výšky jeho príjmu za účelom určenia jeho vyživovacej povinnosti a spochybňoval tiež výšku výživného, ktoré je povinná platiť matka. Krajský súd k otázke zmeny súdneho rozhodnutia alebo dohody o výživnom uvádza, že takáto zmena je možná len v prípade zmeny pomerov (§ 78 ods. 1 Zákona o rodine). Okresný súd vecne správne pristúpil ku skúmaniu, či došlo k zmene pomerov a porovnával okolnosti v čase pôvodného konania a v čase aktuálne vedeného konania o návrhu otca na zníženie výživného. V zhode so súdom prvej inštancie odvolací súd zvyrazňuje, že od pôvodného rozhodnutia o vyživovacej povinnosti do podania návrhu na zníženie výživného uplynulo veľmi krátke obdobie. Z vykonaných šetrení, ktoré sú súčasťou spisového materiálu, nemožno žiadnu zmenu pomerov, ktorá by odôvodnila zmenu výšky výživného, zistiť. Otec zníženie výživného v podanom návrhu odôvodňoval tým, že je práceneschopný, a preto došlo k poklesu jeho príjmu. Za účelom vyhodnotenia tejto argumentácie otca okresný súd vecne správne vykonal šetrenie a od zamestnávateľa otca zistil, že v pracovnom zaradení otca nedošlo k žiadnej zmene a rovnako nedošlo ani k zmene jeho pracovnej zmluvy. Práve pracovné zaradenie otca a z neho plynúca výška vymeriavacieho základu jeho príjmu bola podkladom pre pôvodné rozhodnutie o výške jeho vyživovacej povinnosti. Ak v jeho pracovnom zaradení a v pracovných podmienkach jeho pracovnej zmluvy nedošlo k žiadnej zmene, tak nemožno konštatovať takú zmenu pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu predchádzajúceho rozhodnutia o výške vyživovacej povinnosti otca. Je pritom na mieste prízvukovať, že otec podal návrh na zníženie výživného prakticky v tom istom čase ako nadobudol právoplatnosť predchádzajúci rozsudok určujúci výšku vyživovacej povinnosti potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu. Čo sa týka práceneschopnosti otca je potrebné uviesť, že sa jednalo o krátke, prechodné obdobie, ktoré bez ďalšieho nesignalizuje takú zmenu pomerov, ktorá by mala mať za následok zmenu rozsahu jeho vyživovacej povinnosti.

17. Otec v odvolacom konaní namietal tiež skutočnosť, že ukončil vzťah, na základe ktorého mal príjem z prenájmu svojho bytu. Vo vzťahu k tomuto prenájomu považuje odvolací súd za potrebné zvyrazniť, že príjem z prenájmu nebol zahrnutý do vymeriavacieho základu, z ktorého vychádzal súd prvej inštancie v aktuálne preskúmanom rozhodnutí a ani v pôvodnom rozhodnutí, ktorého zmeny sa otec domáha. Z odôvodnenia tak predchádzajúceho ako aj aktuálneho rozsudku súdu prvej inštancie plynie, že pri určovaní výšky výživného vychádzal súd prvej inštancie z vymeriavacieho základu, do ktorého príjem z prenájmu započítaný nebol. Pokiaľ otec namietal, že v aktuálne preskúmanom rozsudku súd prvej inštancie uvádzal sumu 580 eur mesačne za prenájom bytu, uvádza odvolací súd, že táto suma bola súdom prvej inštancie uvedená len ako súčasť vyjadrenia starej matky na pojednávaní (ods. 7. a ods. 13. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Nejedná sa o sumu, ktorá by súdom prvej inštancie bola zahrnutá do príjmu otca. Preto aj v odvolacom konaní otcom tvrdená zmena v podobe ukončenia vzťahu so spoločnosťou Reality center, s.r.o. nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. K námietkam otca, že v zmysle tabuľky, ktorú našiel na internete, malo byť výživné určené nižšou sumou, odvolací súd uvádza, že otec mal zrejme na mysli Ministerstvom spravodlivosti SR zverejnenú metodiku pre určovanie výživného. Odvolací súd uvádza, že táto metodika má len odporúčací a podporný charakter a určenie výživného na maloleté dieťa je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci nezameniteľných

s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Každé jedno rozhodnutie o výživnom na maloleté dieťa je založené na riešení čisto individuálnych otázok, ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady (obdobne NS SR vo veci sp. zn. 5 Cdo 87/2017). Uvedená námietka otca preto nemôže obstať.

18. K námietkam otca ohľadom príjmových pomerov matky považuje odvolací súd za potrebné zvýrazniť, že predmetom prebiehajúceho súdneho konania je rozhodnutie o návrhu otca na zníženie jeho vyživovacej povinnosti. Vecne správne sa potom súd prvej inštancie zaoberal predovšetkým otázkou, či v konaní boli zistené také skutočnosti, ktoré by znamenali podstatnú zmenu pomerov na strane otca vedúcu k záveru o potrebe jeho vyživovaciej povinnosti znížiť. Otec pritom v konaní spochybňoval aj závery predchádzajúceho súdneho rozhodnutia čo do ustálenia výšky príjmu matky a z neho vyplývajúcej sumy výživného, ktoré je matka povinná platiť. Rovnako otec v konaní a v podanom odvolaní spochybňoval tiež výšku svojho príjmu určenú v predchádzajúcom rozhodnutí o vyživovacej povinnosti a výšku ustálených odôvodnených výdavkov mal. A. B.. K námietkam, ktorými otec spochybňoval výšku výživného určeného rozsudkom súdu prvej inštancie vo veci sp. zn. 17P/68/2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 14CoP/144/2024, súd prvej inštancie vecne správne uviedol, že s ohľadom na právoplatnosť a vykonateľnosť tohto rozhodnutia (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.3.2025) nie je možné v tomto konaní uvedené rozhodnutie opätovne posudzovať a prehodnocovať závery, z ktorých toto rozhodnutie vychádzalo. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na úpravu ustanovenia § 226 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť rozhodnutia. Predmetom konania bol, ako už bolo konštatované, návrh otca na zníženie jeho vyživovacej povinnosti, a preto súd prvej inštancie vecne správne zameril dokazovanie na zisťovanie stavu vecí v kontexte posúdenia otázky zmeny pomerov na strane otca, ktorá by prípadne viedla k zmene výšky vyživovacej povinnosti. S ohľadom na uvedené preto námietky otca čo do určenia výšky výživného matke a otcovi a čo do ustálenia odôvodnených výdavkov mal. A. B. v predchádzajúcom súdnom rozhodnutí nemožno vyhodnotiť ako dôvodné. Bolo namieste zaoberať sa výlučne otázkou, či došlo k takej zmene pomerov, ktorá by odôvodnila zmenu predchádzajúceho súdneho rozhodnutia. Aj s ohľadom na veľmi krátke časové obdobie od predchádzajúceho rozhodnutia nemožno konštatovať žiadnu podstatnú zmenu čo do pomerov matky ani čo do výšky dôvodných výdavkov mal. A. B..

19. Krajský súd pritom považuje za potrebné uviesť, že nemôže obstať otcov v spojitosti s tvrdenou výškou príjmu matky minimálne naznačovaný prístup, že pokiaľ jeden rodič má vyšší príjem na zabezpečenie potrieb dieťaťa, tak sa tým má znížiť vyživovacia povinnosť druhému rodičovi. Takýto výklad vyživovacej povinnosti je v príkrom rozpore so samotným zmyslom a účelom inštitútu výživného (nielen v právnom zmysle, ale i z hľadiska prirodzenej zodpovednosti každého z rodičov za výživu jeho dieťaťa) a odporuje aj elementárnym zákonným kritériám pre určovanie výšky výživného (osobitne § 75 ods. 1 zákona o rodine). Výška príjmu „druhého“ rodiča ovplyvňuje výšku vyživovacej povinnosti výživou povinnej osoby (v tomto prípade otca) len veľmi okrajovo. Obaja rodičia majú rovnakú povinnosť vyživovať svoje nezaopatrované dieťa. Skutočnosť, že by jeden z rodičov dosahoval vyššie príjmy, bez ďalšieho nezbavuje druhého (rovnako výživou povinného rodiča) povinnosti vyživovať svoje dieťa.

20. Podľa § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

21. Podľa § 49 ods. 3 CSP, dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

22. V podanom odvolaní otec tiež uviedol, že sudkyňa súdu prvej inštancie je proti nemu zaujatá, jeho návrhy neguje, proces nebol objektívny, férový a spravodlivý, ďalej, že lustráciu v bankách považuje za zaujatú, nakoľko ju sudkyňa urobila len jemu a nie aj H. I., postoj a prístup súdu sú nespravodlivé, zaujaté. Tieto námietky a tvrdenia o zaujatosti odvolací súd vyhodnotil v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. c) CSP ako odvolací dôvod, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. V zmysle ust. § 49 ods. 1 CSP platí, že sudca je z prejednávania a rozhodovania vecí vylúčený, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a s procesným postupom súdu prvej inštancie konštatuje, že na strane konajúcej sudkyne G. L. nezistil žiadne okolnosti, pre ktoré by mala byť vo vzťahu k otcovi zaujatá, ani žiaden iný dôvod, pre ktorý by mala byť z prejednávania danej veci vylúčená. Ani z objektívneho hľadiska nie je možné konštatovať, že by konajúca sudkyňa nedávala záruky pre

neustranný a objektívny prístup k predmetnej právnej veci, keď krajským súdom nebolo zistené, že by konajúca sudkyňa v priebehu prvoinštančného konania nedávala pre účastníkov objektívnu záruku svojej neustrannosti. Krajský súd preto nezistil naplnenie ani subjektívneho, ani objektívneho hľadiska pre možné spochybnenie neustrannosti konajúcej zákonnej sudkyne. Na spochybnenie neustrannosti sudcu nemôže postačovať to, ako sa neustrannosť sudcu subjektívne javí, ale je podstatné len to, či relevantne existujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje. Z prejednávania a rozhodovania veci môže byť sudca vylúčený iba v prípade, ak je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, k sporovým stranám alebo k zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom stanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranné. Zo samotného ničím nepodloženého tvrdenia otca nemožno dospieť k záveru o akomkoľvek pomere konajúcej sudkyne k účastníkom alebo k prejednávanej veci, a preto krajský súd nezistil opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu.

23. Krajský súd v Žiline po posúdení námietok otca konštatuje, že ich obsahom bolo namietanie procesného postupu konajúcej sudkyne a jej rozhodovacej činnosti v predmetnej veci, teda že ide o okolnosti, ktoré podľa § 49 ods. 3, § 53 ods. 3 CSP spočívajú v procesnom postupe a rozhodovacej činnosti konajúcej sudkyne, čo nie je dôvodom pre jej vylúčenie. Z uvedeného plynie záver odvolacieho súdu, ktorý nezistil, že by vo veci rozhodovala sudkyňa, ktorá by bola zaujatá, a teda z rozhodovania veci vylúčená. Tým nebol daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP.

24. Otec v odvolaní namietal tiež skutočnosť, že mu sudkyňa neumožnila vyhotoviť si z pojednávania zvukový záznam. Odvolací súd sa za účelom vyhodnotenia dôvodnosti tejto námietky oboznámil s nahrávkou a so zápisnicou z pojednávania konaného dňa 28.05.2025 a konštatuje, že uvedená námietka je dôvodná. Tak z nahrávky ako aj zo zápisnice z tohto pojednávania vyplýva, že otec súd prvej inštancie požiadal o možnosť vyhotoviť si z pojednávania vlastný zvukový záznam. Sudkyňa súdu prvej inštancie mu však vyhotovenie záznamu neumožnila s odôvodnením, že z celého pojednávania vykonáva zvukový záznam súd a tento záznam bude otcovi na požiadanie doručený. Odvolací súd vo vzťahu k uskutočňovaniu a zaznamenávaniu priebehu pojednávania pomocou technických zariadení poukazuje na ustanovenie § 175 ods. 3 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého si môže strana a jej zástupca zaznamenať priebeh pojednávania pomocou technických zariadení určených na zaznamenávanie zvuku s tým, že túto skutočnosť vopred oznámi súdu. Toto ustanovenie tak účastníkovi konania výslovne umožňuje priebeh pojednávania si zaznamenať pomocou vlastného technického zariadenia na záznam zvuku, pričom vyhotovenie takéhoto záznamu je obmedzené len tým, že účastník túto skutočnosť vopred súdu oznámi. Zákon tak týmto ustanovením umožňuje priebeh pojednávania zvukovo zaznamenať dokonca bez ohľadu na prípadný možný zásah do osobnostných práv iných osôb zúčastnených na pojednávaní. Konajúci súd nie je ani oprávnený rozhodovať o tom, či si účastník môže záznam vyhotoviť alebo nie.

25. Z uvedeného teda plynie, že zo strany sudkyne súdu prvej inštancie došlo k procesnému pochybeniu, keď otcovi neumožnila vyhotoviť záznam z dotknutého pojednávania. Odvolací súd sa potom zaoberal posúdením otázky, či takéto procesné pochybenie má za následok odňatie možnosti otca konať pred súdom so záverom o porušení jeho práva na spravodlivý súdny proces /§ 365 ods. 1, písm. a) CSP/ alebo charakter vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci /§ 365 ods. 1, písm. d) CSP/. Civilný sporový poriadok rozlišuje medzi vadami konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a vadami konania, ktoré takéto následok nemali. Z takéto rozlišovania možno vyvodiť, že nie každý nesprávny postup súdu vyúsťuje do zmätočnosti konania prejavujúcej sa napr. v odňatí možnosti účastníka konať pred súdom. A o taký prípad išlo aj v preskúmvanej veci. Súd prvej inštancie síce v rozpore s vyššie uvedeným zákonným ustanovením neumožnil otcovi vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania, no týmto jeho postupom nebola otcovi odňatá možnosť konať pred týmto súdom. Podľa ustálenej súdnej praxe sa totiž za odňatie možnosti konať pred súdom považuje taký postup súdu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok a Civilný mimosporový poriadok dáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a ku skutkovej a právnej stránke veci a pod.). Realizácia procesných práv účastníka konania nebola otcovi zákazom vyhotovenia zvukového záznamu nijako obmedzená, otec sa pojednávania zúčastnil, vyjadril sa a mal tak možnosť svoje procesné práva uplatniť. Otcovi nič nebránilo oboznámiť sa so zvukovým záznamom, ktorý na pojednávaní vyhotovil súd prvej inštancie a o ktorého vyhotovení bol na začiatku pojednávania otec sudkyňou poučený. Neumožnenie vyhotovenia zvukového záznamu, hoci išlo o nesprávny postup súdu prvej inštancie, nie je možné podľa

odvolacieho súdu považovať za postup znemožňujúci otcovi realizovať jeho práva a brániť sa účinne proti rozsudku súdu prvej inštancie, a už vôbec nie v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Takéto pochybenie súdu prvej inštancie zároveň nemalo žiadny dopad na vecnú správnosť rozhodnutia.

26. Ďalšie odvolacie argumenty otca už odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Podľa konštantnej judikatúry tak národných ako aj nadnárodných súdov nemusí súd dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia sp.zn. ÚS SR II. ÚS 251/04, sp.zn. III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu zachádzajúcu podrobne do detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie súdu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

27. Na základe uvedených zhodnotení pristúpil krajský súd podľa ust. § 387 ods. 1 CSP k potvrdeniu odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bol návrh otca na zníženie výživného zamietnutý.

28. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 52 CMP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal.

29. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.